

## คำนำ

การศึกษาวรรณคดีเชิงประวัติของไทยนับว่าเป็นการศึกษาที่มีประโยชน์มากต่อการศึกษาวรรณคดีไทย เพราะเป็นการช่วยเติมเต็มประวัติวรรณคดีให้สมบูรณ์มากขึ้น เพราะเมื่อได้ทราบว่าวรรณคดีนั้น ๆ ประพันธ์ขึ้นใน สมัยใดก็จะย่อมเป็นประโยชน์ต่อการศึกษาประวัติศาสตร์ วัฒนธรรม และสภาพสังคมในยุคสมัยนั้น ๆ ได้กระจ่าง ชัดยิ่งขึ้น

การศึกษาวรรณคดีเชิงประวัติที่ผ่านมามีผู้ศึกษาวรรณคดีหลายท่านนำเสนอข้อคิดเห็นอันเป็นประโยชน์ ต่อการศึกษาวรรณคดีเชิงประวัติของไทย โดยเฉพาะอย่างยิ่งวรรณคดีในสมัยอยุธยาตอนต้น ซึ่งเป็นยุคสมัยที่ ประวัติวรรณคดีไทยมีปัญหามากที่สุดสมัยหนึ่ง ทำให้เกิดการศึกในเชิงสนับสนุน คัดค้าน และต่อยอดการศึกษา ประวัติวรรณคดีของคนรุ่นก่อน ทำให้ประวัติวรรณคดีไม่หยุดนิ่งและทำให้นักศึกษาวรรณคดีได้รับประโยชน์ใน การศึกษากระบวนการคิดเพื่อพิสูจน์ประวัติวรรณคดีของผู้ศึกษาวรรณคดีท่านต่าง ๆ อีกด้วย

งานวิจัยเรื่องนี้มีจุดประสงค์สำคัญในการรวบรวมทฤษฎีเกี่ยวกับการศึกษาวรรณคดีสมัยอยุธยาตอนต้น เชิงประวัติเพื่อให้ผู้อ่านได้รับทราบความคิดและศึกษากระบวนการคิดของผู้ศึกษาวรรณคดีเพื่อประโยชน์ต่อ การศึกษาประวัติวรรณคดี นอกจากนี้ ผู้วิจัยยังได้ประมวลทฤษฎีของผู้ศึกษาวรรณคดีออกเป็นแนวทางการ ศึกษา ต่าง ๆ ซึ่งจะสามารถให้ผู้สนใจศึกษาวรรณคดีเชิงประวัติได้มองเห็นจุดเด่นและจุดด้อยของแนวทางการ ศึกษาแต่ละประเภท และได้ใช้กรอบการศึกษาของผู้ศึกษาวรรณคดีท่านต่าง ๆ ให้เป็นประโยชน์ต่อการศึกษาวรรณคดีไทยต่อไป

ในการนี้ ผู้วิจัยขอขอบพระคุณสถาบันวิจัยและพัฒนา มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราชที่ให้การสนับสนุน ทุนวิจัยในครั้งนี้และช่วยอำนวยความสะดวกให้งานวิจัยสำเร็จลุล่วงไปได้ด้วยดี และขอขอบพระคุณคณะกรรมการ วิจัยทุกท่านที่ได้กรุณาในการให้ข้อเสนอแนะอันเป็นประโยชน์ต่อการปรับแก้ความในงงานวิจัยนี้ให้กระจ่างชัดยิ่งขึ้น

อนึ่ง ผู้วิจัยขอขอบคุณนายศักดิ์ชัย ตระกูลเลิศงาม ผู้ช่วยวิจัยที่ให้ความช่วยเหลือในการค้นหาข้อมูล และได้ตรวจร่างต้นฉบับให้มีความถูกต้องเหมาะสมมากยิ่งขึ้น ทั้งยังให้ข้อเสนอแนะบางประการซึ่งช่วยเติมเต็มให้ ใ้งานวิจัยนี้สมบูรณ์แบบมากขึ้น

อาจารย์วัฒน์ รัตนโกคา

ผู้วิจัย